

[Udenrigsministeren.]

Jeg nævner kun de rent faktiske Forhold, som de er. Det ærede Medlem siger, at ingen vil hævde den Opfattelse, at Forpligtelser ikke skal holdes. Selvfølgelig ikke. Men ved Siden af Forpligtelserne er der et mindre præcist formuleret Hensyn, som man efter almindelige Sætninger i vore Aftaler med England skal tage til England, og dette Hensyn er det, hvis vi vil føre vor Handelspolitik taaleligt igennem, nødvendigt ikke at lade glide ud af Bevidstheden. Naar man ustandselig taler om, at vi ikke behøver at lægge Hovedvægten derpaa, men kan samle Anstrengelserne først og fremmest om Forholdet til Tyskland, er jeg nødt til at sige Sandheden, saaledes som den er paa Grundlag af alt, hvad der er mig bekendt derom. Og Forholdet er nu engang dette, at vi over for Tyskland og England, over for dem begge, har nogle saakaldte bundne Lister, der angiver, hvor mange Valutaattester vi har lovet at udstede til hvert af de to Lande i det paafølgende Aar. Dette er ikke en Forpligtelse til at købe for disse Beløb, men det er en Forpligtelse til at udstede de paagældende Valutaattester, og hvis man skruer Mængden af saadanne Attester op for et af Landene, melder det andet Land sig misfornøjet, og hvis man skruer dem op for begge Lande — ja, saa vil man maaske mene, at de vel begge kunde være tilfredse, men hertil svarer jeg nej; hvis man skruer Mængden op ud over det, der virkelig er Købetrang til, saa er de ikke tilfredse, thi saa bestemmer tilfældige Forhold, hvilket af Landene der faar en afgørende Fordel derved, og der har jo vel Tyskland igennem sine Eksportpræmier og andet tilsvarende større Betingelse for at drage Fordel deraf, end England har. Derfor vaager man i England meget omhyggeligt over, hvorledes vor Handel med Tyskland former sig, ligesom man i Tyskland vaager meget omhyggeligt over, hvordan vor Handel med England former sig.

I det sidste Aar er vor Indførsel fra England gaaet ned, ikke paa Grund af Foranstaltninger fra vor Side, men fordi Priserne paa en Række af de Hovedvarer, vi købte i England, var lavere. Samtidig er vor Udførsel til England gaaet op med over 1 Mill. £, medens Indførselen fra England

gik ned med over 1 Mill. £. Der er ikke Tvivl om, at dette er et Forhold, som vi maa have i vor Bevidsthed, naar vi ser paa, hvorledes vi stadig har ført vor Indførsel fra Tyskland op fra det lave Punkt, den var kommet ned til i den Tid, da Tyskland i saa høj Grad udelukkede danske Varer, og da den store Overgang til Indkøb i England foregik. Vi vilde selvfølgelig kunne købe meget, meget mere i Tyskland, hvis vi faldt tilbage til det gamle Indførselsforhold til England. Vi begyndte jo med, at vi fra England kun indførte for en Fjerdedel af det Beløb, vi udførte for til England, og det er klart, at hvis vi kunde falde tilbage dertil, vilde der være mange Penge til at indføre for fra Tyskland. Men det kan vi ikke. Det er Hovedkærnen i alle de Aftaler, som er sluttet med England, at vi skulde og maatte forbedre dette Forhold, i mere eller mindre Tilslutning til den nye Tankegang, som har faaet Magt i England. Vi er nogenlunde naaet dertil, at Forholdet mellem engelske og danske Varer er som 1 mod 2, og det er et Forhold, vi kan staa paa, fordi Englænderne i det hele taget handler i dette Forhold til Verden. Men en Bevægelse, der fører os bort derfra blot til Forholdet 1—3 eller saadan noget lignende for at kunne indføre Varer fra Tyskland, er uigennemførlig Politik. Derfor beder jeg ærede Medlemmer om bestandig at have i Bevidstheden Hensynet til begge de to Hovedlande i vort Handelssamkvem.

Det ærede Medlem siger, at det er til Skade for Danmark at understrege det Hensyn, der her maa tages til England. Jeg svarer, at jeg vilde handle uforsvarligt over for det danske Folk, hvis jeg lod den Forestilling brede sig, at vi ikke behøver at tage Hensyn i et Omfang som det, hvori det nu sker. Det griber ind ved hver af de nuværende Forhandlinger.

Jeg ved ikke, om vi ved denne Drøftelse kan komme nærmere til Opfyldelsen af det Haab, som det ærede Medlem udtalte, om at faa Ende paa disse endeløse Diskussioner. Jeg vil for min Del være meget glad derved. Vilkaarene for vor Handelspolitik vilde i høj Grad lettes, hvis det blev muligt, at Erhvervene forstod hinanden bedre, og at de forskellige politiske Partier i højere Grad tog disse Spørgsmaal uden Hensyn til den Strid, de mener der er imellem Erhver-